

APOŠTOLKA

Ročník 8 / číslo 26 / březen 2026

VELIKONOČNÍ ČÍSLO

BOHOSLUŽBA POPELEČNÍ STŘEDY DANIELA MATĚJKY A PETRA KROHE V KAPLI SV. KŘÍŽE

Když jsme se s Petrem domlouvali, že opět podnikneme tuhle popeleční pobožnost, měl jsem v hlavě, že půst je něco, co v naší době moc potřebujeme.

Perou se tedy ve mě dva rozměry postu. Ty rozměry jsou jako by protikladně i v biblických textech. Na jedné straně může být půst celospolečenská záležitost. Tak je to u proroka Joela. Obráťte se všichni, roztrhněte svá srdce, Bůh je plný slitování, může odvrátit to zničení, které podle proroka Joela přichází.

Toužil bych po nějakém postu celospolečenském. Po pokání - třeba jen v tom, a to mně osobně dlouhodobě přijde jako velká bolest v naší zemi - s jakým despektem se jedná, píše a smýšlí o těch, kteří jaksí stojí na druhé straně, třeba mají jiný názor.

Je to jako by přirozené. Když mě něco zpochybňuje, mou pozici, docela přirozená obranná reakce je tu protistranu shodit. Ve vlastní hlavě tohle

znám. Nevím, jestli s tím můžeme dělat něco jiného, než si toho být aspoň trochu vědomi, že v nás tenhle obranný mechanismus je. A že ten mechanismus hloubí příkopy. Zkusit se tomuhle mechanismu úplně nepodvolit.

Ovšem těžko čekat, že by se půst, pokání v naší době stal celospolečenskou záležitostí.

Ten druhý pól biblického mluvení o postu je naopak o tom, že je půst něco docela osobního až individuálního, co se týká mého vztahu s Bohem. Má zůstat skrytý, nemá být na očích a už vůbec ne na odiv druhým. To je cesta, kterou Ježíš nabízí v Matoušově evangeliu.

...

Jak vůbec pojmut, jak přemýšlet o postu v dnešní době? Snad si něco odříct, pokusit se nějak očistit to, co požívám, ale na druhé straně snad zkusit očistit i to, co ze sebe vydávám, slova i činy.

Do letošních úvah do postu mi vstoupila věc, která čerstvě proběhla médií. Událost nebo čin, který má, přijde mi, postní charakter. Ten ukrajinský olympionik, skeletonista, který se raději nechal z olympijského závodu vyloučit, než aby se vzdal helmy s vyobrazením ukrajinských sportovců zabitých ve válce. Zachytili jste to? Raději se nechal diskvalifikovat, než aby se vzdal nějakého svého přesvědčení a sounáležitosti s těmi zabitými.

Tím že mu tu helmu zakázali a on v ní přesto jel, získal pro svůj čin vlastně víc pozornosti, než když by mu ji povolili. To tak bývá, že čin je silnější, když je spojený s tím, že jsme něco obětovali. V tom je síla postu - něčeho se vzdát. Zároveň ten závodník ukázal, až obnažil, že to olympijské závodění samo o sobě vlastně až takovou hodnotu nemá. Jsou tu důležitější hodnoty. To je postní motiv: Něčeho se vzdáme, abychom si díky tomu uvědomili a prožili, že je tu něco cennějšího.

Nemusíme se, jak tu jsme, shodnout na hodnocení té kauzy. Spíš si říkám, jestli jsme ochotní, kvůli těm věcem, které jsou pro nás důležité, se také něčeho vzdát? Kvůli těm věcem, které jsou pro nás důležité se nechat třeba i diskvalifikovat? A co byste řekli, že opravdu tak důležité je? Pro vás.

...

Stará Jednota Bratrská učila, že jsou vlastně jen tři věci opravdu důležité: Víra, láska, naděje.

Těchhle věcí se držet, znamená leckdy si něco odříct. Když se těchhle věcí v životě poctivě držíte, může vás to také pěkně společensky diskvalifikovat. Když chováte naději. Když usilujete o lásku tam, kde jiní mají tendenci shodit a zavrhnout. Když se přiznáte k víře.

...

Půst, který dnešním dnem začíná, je také cestou k velikonočnímu tajemství. Na konci toho čtyřicetidenního období bude Kristus vydán, odsouzen, zabit. Bude vyloučen a diskvalifikován z tohoto světa. Stane se to proto, že se těch všemožných vyloučených zastával, dával naději, přesvědčoval, že každý je Božím dítětem. Zároveň, na druhé straně, obnažil, jak falešné jsou hry mocných.

...

Kříž se alespoň v prvních staletích církve stal znamením těch, kteří jsou vyloučeni, diskvalifikováni, vydaní k utrpení a k likvidaci. Pro mnoho lidí tímto znamením zůstal i dál. Nabízíme dnes znamení popelcem, kříž (i když možná bude vypadat víc jako šmouha) na čele.

Různých myšlenek, co vám mohou běžet hlavou, až budete znamení přijímat, je mnoho. Počínaje tím, že každý máme nějakou "šmouhu", jemně řečeno, nebo to může naši pozornost obrátit k těm, kteří jsou vyloučeni, obírání o naději - jsme s nimi na jedné lodi. Těch rozměrů popelce může být mnoho. Nakonec ten kříž znázorňuje naději v Kristu, který úděl všech vyloučených přijal, aby ho proměnil.

Kristova prosba na učedníky v Getsemane zněla: Zůstaňte zde a bděte se mnou.

Bratři a sestry, na začátku postní doby se s pokorou obracíme k Bohu a přednášíme mu své prosby:

Za všechny, kdo přijímáme popelec jako znamení pokání, prosíme, aby postní doba byla časem milosti, časem vnitřního očištění a svobody.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za ty, kdo se vzdálili Bohu nebo ztratili víru, aby v této postní době znovu zakusili jeho blízkost a lásku.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za všechny, kdo jsou rozděleni neporozuměním a konflikty, aby našli odvahu k upřímnému dialogu, vzájemnému naslouchání a cestě smíření.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za to, abychom v dnešním světě dokázali rozpoznat, na které straně máme stát, co je skutečně důležité a co vede k pravdě, spravedlnosti a lásce.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za nás všechny, abychom v každodenním životě přijali ducha oběti, dokázali se zříci sobectví a s láskou sloužili druhým.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za nás všechny, abychom rozvazovali nespravedlivá pouta, dělili se s chudými a hladovými a nikdy nebyli neteční k potřebám bližních.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za chudé, nemocné a osamělé, aby skrze naši ochotu pomáhat pocítili Kristovu útěchu a naději.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za nás zde shromážděné, aby znamení popela na našem čele nebylo jen vnějším symbolem, ale začátkem opravdové proměny života.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Za církev, aby v této postní době věrně kráčela cestou obrácení a vedla všechny lidi k naději vzkříšení

Prosíme tě, vyslyš nás.

Obnov, Pane, svou církev a připrav nás na slavení Velikonoc.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Pamatuj na všechny, kdo nás předešli ve smrti.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Pane, ve tvých rukou je všechna moc, nyní i vždycky a na věky věků. Amen.

PETR MAREK

Proč mě zajímá ekologie?

V Pelhřimovském sboru jsme začali vybírat dobrovolné dary na ekologické aktivity Petra Marka (v současnosti jsou to zejm. finance na budky pro sovy). Budeme postupně otiskovat příspěvky s ekologickou tematikou.

Spolek pro ochranu přírody pelhřimovska jsme založili v roce 2018 se skupinou kamarádů, které pojí vztah i celkem odborný přehled o stavu přírody nejen našeho okresu, ale i celé republiky. Na mě samotného asi nejvíce zapůsobily dvě skutečnosti. Jednak jsem se během základní vojenské služby dostal do vojenského prostoru Hradiště v Doupovských horách, což byl kromě tvrdého vojenského života zároveň pobyt ve zcela neporušeném přírodním prostředí nezasaženém zemědělskou velkovýrobou a hlavně agrochemikáliemi. Prostor byl založen v roce 1953, což přesně koresponduje se začátkem kolektivizace venkova, intenzivním zemědělstvím a používáním chemických prostředků. Mnohé z nich měly velmi neblahý vliv na pestrost druhů rostlin a živočichů. Mnohé (chemikálie) byly později zakázány jako

např. DDT. Největší rozdíl oproti běžné krajině je zde vidět v množství druhové rozmanitosti plazů, obojživelníků a hmyzu. Samozřejmě, že zde tímto nechválím to, co minulý režim provedl s místním obyvatelstvem, které bylo vysídleno a jejich vesnice byly použity buď pro účel armády nebo zchátraly. Dodnes se jedná o největší vojenský prostor u nás zabírající 280,8 km na rozdíl od národních parků nebo chráněných krajinných oblastí se jedná o skutečně téměř bezzásahové území, kam neproudí hromadná turistika se všemi jejími rušivými faktory.

Za druhý důležitý zlom v pohledu na to, jak by měla krajina vypadat bylo založení farmy ekologického zemědělství. Dnes má výměru přes 350Ha, což ji řadí mezi největší ekologicky hospodařící farmy na vysočině. Rozdíl mezi konvenčním a ekologickým zemědělstvím vidím nejen v samotné produkci potravin bez použití chemikálií, ale i ve větší druhové rozmanitosti živočichů žijících na těchto pozemcích. Dodnes se na našich polích např. vyskytují koroptve polní, dříve hojný, dnes vzácný druh zemědělské krajiny. Důvod vidím v tom, že mláďata koroptví jsou zpočátku závislá na dostatečném množství hmyzu. Ten ale na konvenčních polích chybí, protože přípravky na hubení škůdců likvidují nejen škůdce samotné, ale hmyz veškerý.

Za druhou příčinu větší úspěšnosti při hnízdění (koroptví) na ekologicky obhospodařovaných pozemcích spatřuji v menším množství agrotechnických zásahů – méně časté ježdění zemědělskou technikou v porostech kdy nedojde ke zničení hnízd nejen koroptví, ale i mnoha dalších druhů ptáků nebo mláďat živočichů.

OLGA NOVÁ: VÝSTAVA V PELHŘIMOVSKÉ MODLITEBNĚ

Nese název: **Když už seš, tak koukej, abys byl**

Název výstavy si Olga Nová vypůjčila od jednoho z klientů denního stacionáře pro lidi s poruchami paměti (demence aj.) Tato přímočará věta v sobě nese naléhavost přítomného okamžiku – v prostředí, kde se minulost a schopnost sebeurčení postupně rozostřují, zbývá prostě „být“, dokud to jde.

Autorka, studentka brněnské FaVU, ve své práci organicky propojuje roli umělkyně a dobrovolnice v centrech denní péče (Diakonie ČCE v Brně, Gerontologické centrum v Praze). Výstava nepředkládá doslovnou dokumentaci diagnózy, ale skrze vizuální metafory hledá způsoby, jak fixovat zkušenost blízkosti a nenápadné intimity a zkoumá různé aspekty důsledků nemoci. Expozice je rozkročena mezi dvěma světy. Prvním je mikrosvět stacionáře – prostor vymezený zdmi, rituály a péčí, kde se čas zpomaluje a identita se udržuje skrze společně strávený čas či tvorbu. Druhou polohu tvoří plenérové malby městských či vesnických výjevů. Ty jsou k tichu stacionáře věcnou protiváhou; zachycují veřejný prostor, kterým procházíme a v němž se dennodenně pokoušíme o totéž – být přítomni.

Olga Nová pracuje s technikou postupného vrstvení barev a lazur. Zvolené tóny mají evokovat klid a útěchu, které autorka vnímá jako nezbytné nástroje pro zvládání náročných životních situací. Obrazy zde nejsou pouze estetickým výsledkem, ale především nástrojem interakce – cestou, jak neztratit kontakt se sebou ani s druhým.

Olga Nová

Foto: František Bína

PLES YMCA V MORAVČI

Byly časy, kdy jsme s Petrem tančili pravidelně. Jezdili jsme každý rok na Báječný bál organizovaný evangelickou mládeží. Tyto doby však minuly a my jsme vyšli ze cviku.

Měli jsme radost, když YMCA uspořádala ples a řekli jsme si, že se tam rozhodně musíme podívat. Pozvánka uváděla, že s sebou můžeme vzít děti a to jsme také udělali. Ty pak byly trochu zklamané světelnou atmosférou, protože čekaly ples, který jsme viděli v seriálu Stranger things. Je fakt, že trochu méně ostrého světla a nějaká disco koule by byly fajn, ale jinak náš ples moc příjemně překvapil. Na začátku jsme blbli při promítání klipů a byla sranda hlavně pro děti. Později nastoupila kapela a mohlo se začít tančit klasickým způsobem, přesto zůstávala neformální uvolněná atmosféra. Ples byl opravdu výjimečně přátelsky naladěný a myslím že se tam mohl každý cítit příjemně. Můžeš tancovat s tanečním partnerem, s kamarádkami nebo s dětmi, všechno je v pohodě. Potkali jsme hodně známých a přátel z okolí a měli jsme radost, že se máme po dlouhé době kde vidět a popovídat. Těšíme se zase za rok!

Jana Turecká

Foto: František Bína

Návštěva bývalého humpoleckého faráře

V neděli 15. února jsme v našem sboru s radostí přivítali milou návštěvu. V dopoledních hodinách mezi nás zavítal bývalý humpolecký farář Jan Keller se svou ženou Martou. Přijeli za námi z Jimramova a jejich přítomnost byla pro celé společenství povzbuzením i příležitostí k srdečnému setkání.

Bohoslužbu vedl stávající farář Petr Turecký, který posloužil kázáním a provedl nás nedělním shromážděním. Účast byla hojnější než obvykle – sešlo se okolo dvaceti účastníků, mezi nimi nejen dospělí, ale i děti. Společně jsme tak vytvořili živé a radostné společenství, které je vždy znamením naděje pro náš sbor.

Po pravidelné bohoslužbě následovalo posezení při kávě a drobném občerstvení. V přátelské atmosféře jsme měli možnost hovořit o běžných životních radostech i starostech, zavzpomínat na společně prožité chvíle a dotknout se také témat týkajících se života církve. Taková setkání jsou cenná nejen pro sdílení zkušeností, ale i pro posilování vzájemných vztahů.

Jako milou „perličku“ tohoto dne lze dodat, že právě v den své návštěvy slavil pan farář Keller své narozeniny. O to radostnější bylo celé setkání.

Za tuto návštěvu jsme vděční a věříme, že podobná setkání budou i nadále přinášet povzbuzení a radost do života našeho sboru.

Helena Kleinerová

Foto: Helena Kleinerová ml.

Literární okénko Ivy Brothánkové

Karel Havlíček Borovský

Na konci července si připomeneme 170. let od úmrtí českého vlastence, básníka, novináře a politika Karla Havlíčka Borovského, zakladatele české žurnalistiky, satiry a literární kritiky a také kritika římskokatolické církve a rusofilství.

Přídomek „Borovský“, kterým často podepisoval své články, je odvozen od jeho místa narození.

Karel Havlíček (31. října 1821 Borová u Přibyslavi) byl synem kupce Matěje Havlíčka a Josefíny Dvořákové z Horní Cerekve. Ta v mládí bydlela v Počátkách. V dětství žil ve

vesnici Borová na Vysočině a v Německém Brodě, kam se rodina v roce 1830 přestěhovala. Jeho otec měl zde na náměstí živnost (dnes je v tomto domě muzeum se stálou expozicí věnovanou jeho životu a dílu).

V roce 1838 dokončil gymnázium a od tohoto roku studoval filosofii v Praze. Osobní zbožnost vedla 19letého Havlíčka k vstupu do pražského kněžského semináře. Nelíbily se mu však poměry, které zde panovaly – kněžstvo bylo vychováno v konzervatismu a také v duchu protinárodním. Neblahé zkušenosti z kněžského semináře jej vedly v r. 1841 k odchodu z něj. Od té doby měl také silně antiklerikální smýšlení, které vyznívá ze všech jeho děl. Stal se až do konce života nekompromisním kritikem římskokatolické církve. Vystupoval rovněž proti celibátu, který byl dle jeho názoru proti přírodě a lidské přirozenosti.

Roku 1846 se stal na doporučení Františka Palackého redaktorem Pražských novin.

Zprvu byl vlivem Jána Kollára a dalších přátel zastáncem rusofilství a všeslovanské vzájemnosti. Svůj názor výrazně korigoval po ročním pobytu v carském Rusku, kde působil jako vychovatel u významného profesora. Po návratu z Ruska vychází jeho první tištěné dílo v příloze Pražských novin – Obrazy z Rus.

Manželka Karla Havlíčka Borovského Julie, rozená Sýkorová, byla dcerou hraběcího lesního. S Havlíčkem se seznámila v módním salonu matky jeho

přítele, který Karel navštěvoval a kde Julie pracovala. Svatba se konala 4. března 1848 v Praze.

Jediná dcera Karla a Julie Havlíčkových Zdeňka Havlíčková (1848–1872) zemřela na tuberkulózu jako její rodiče.

V revolučním roce 1848 odešel Havlíček z Pražských novin a za finanční pomoci šlechtice Vojtěcha Deyma založil vlastní Národní noviny, které dosáhly velké popularity. Národní noviny byly první česky psaný deník v českých zemích. V této době byl zvolen do rakouského ústavního Říšského sněmu. Zastupoval volební obvod Humpolec. V prosinci 1848 na svůj poslanecký mandát rezignoval.

Havlíček nadále vystupoval velmi ostře proti vládě. Byl sledován, podrobován domovním prohlídkám. Vládní strana se jej neúspěšně snažila přimět k loajalitě. V listopadu 1851 byl Havlíček postaven před kutnohorský porotní soud. Soudní porota ho ale i na základě jeho brilantní obhajoby 12. listopadu 1851 jednohlasně osvobodila.

Vojenské kruhy naléhaly, aby byl Havlíček deportován mimo Čechy. Císař zvolil odlehlý Brixen v tehdejším jižním Tyrolsku.

V roce 1852 za Havlíčkem přijela jeho manželka Julie s dcerou Zdeňkou. Havlíček byl pod stálým policejním dozorem a byla sledována veškerá jeho korespondence. V roce 1854 se manželka Julie s dcerou vydaly zpět do Prahy. Julii se totiž zhoršila její tuberkulóza a vedle toho si rodiče přáli, aby Zdeňka chodila do školy v Čechách.

Teprve poté, co Havlíček podepsal protokol, jímž se zavázal nepokračovat ve veřejných aktivitách, byl po téměř čtyřech letech úředně nařízeného nuceného pobytu i on propuštěn zpět do Čech. Cestou se dozvěděl smutnou zprávu, že jeho manželka Julie před měsícem, 16. dubna 1855, zemřela na tuberkulózu. Tato nemoc byla brzy po návratu zjištěna i u Havlíčka a nakažena byla i jejich dcera Zdeňka. Po návratu z vyhnanství se Havlíček ocitl bez práce a bez finančních prostředků. Jelikož měl zakázaný pobyt v Praze, žil v Německém Brodě u matky a dceru nechal u své švagrové. Měl v plánu přijet si pro ni, až získá nové stálé místo.

Karel Havlíček Borovský měl úředně zakázáno opouštět Německý Brod. Na každou cestu musel žádat o povolení. Zapovězenou měl především Prahu, kam se snažil přestěhovat především proto, aby byl blíže dceři. Pobyt v Praze byl Havlíčkovi povolen až poté, co byla zjištěna jeho nevyléčitelná nemoc. 18. června 1856 dostal chrlení krve. 24. července 1856 Havlíček požil větší množství prášků na spaní. O pět dní později Havlíček zemřel v bytě

svého švagra Františka Jaroše ve věku 34 let, na stejné posteli jako o rok dříve jeho žena Julie.

Pohřeb zorganizoval sládek Ferdinand Fingerhut-Náprstek a pořadatelsví se ujal Josef Němec, spolu s J.V. Fričem. Pohřbu se zúčastnilo velké množství lidí a policie jmenovitě zaznamenala přítomnost např. F. Palackého, F. L. Riegra, V. Hanky nebo K. J. Erbeny. J. Němec byl po pohřbu následně za svou aktivitu odsouzen k osmi dnům vězení.

Před Havlíčkovou smrtí se mu lidé vyhýbali a jeho veřejnou činnost odsuzovali. Po své smrti se stal, slovy historika Jiřího Raka, „předmětem sentimentálního kultu, proti kterému celý život vystupoval“ Havlíček je pohřben v Praze na Olšanských hřbitovech. Jeho matka Josefína Havlíčková ho přežila a zemřela v Německém Brodě 1. července 1884 ve věku 93 let. Havlíčkova dcera Zdeňka, přezdívaná po jeho smrti „dcera národa“, navzdory finanční podpoře českých vlastenců zemřela roku 1872 ve věku 23 let na tuberkulózu.

Dílo

K. H. Borovský je považován i za zakladatele české žurnalistiky, psával do mnoha českých novin. Je autorem skvělé beletrie (Epigramy, Obrazy z Rus, Epištoly kutnohorské, Tyrolské elegie, Král Lávro, Křest svatého Vladimíra), básní a literární kritiky).

Vybírám nadčasové verše z **Tyrolských elegií**, které vznikly v internaci v Brixenu Jedná se o ostrou, útočnou satiru na rakouskou vládu a státní policii.

Ach ty světe, obrácený světe!
Vzhůru nohama ve škarpě leží stráž,
ale s panem delikventem samým kluše ekypáz!
Ach ty vládo, převrácená vládo!
Národy na šňůrce vodit chceš,
ale čtyřmi koňmi na opratích
vládnout nemůžeš!

Citáty

„V nouzi dá ti radu každý dobrý přítel, ale málokterý dá ti mouky pytel.“

„Jedna nepravda ze sebe rodí tisíce jiných a jedna libovůle zruší na tisíce pravd.“

„Kdo si nechce hubu spálit, musí mlčet nebo chválit.“

„Když milovat, tak milovat celou duší, celým srdcem, jen nic polovičatého.“

„Kdo sám v sebe doufá, ten nejlepší podporu našel.“

SBÍRKA NA SBOROVÝ VÝTAH V PELHŘIMOVSKÉ MODLITEBNĚ

Náš sborový výtah neprošel revizí, je třeba vyměnit kabinu i část motoru, sháníme tedy peníze na tuto kompletní rekonstrukci, která bude stát kolem jednoho milionu korun. Dosud je vybráno přes padesát tisíc korun.

ČÍSLO ÚČTU:

2203403474/2010

QR Platba

RECEPT

Jablečné halušky

Suroviny: 4 velká jablka, 2 lžíce cukru, skořice, 1 vejce, strouhanka
+ 1 vejce, 2 lžíce hladké mouky, strouhanka na obalení

Postup: Jablka nastrouháme nahrubo. Podusíme je s cukrem, skořicí a trochou vody na hustou kaši. Do vychladlé hmoty vmícháme vejce a tolik strouhanky, aby vzniklo těstíčko, z něhož můžeme tvarovat kuličky. V hlubokém talíři rozmícháme vejce s moukou a kuličky sem namáčíme. Pak je obalíme ve strouhance a osmažíme dozlatova. Před podáváním je pocukrujeme.

Iva Brothánková

ČTENÍ PAŠIJÍ

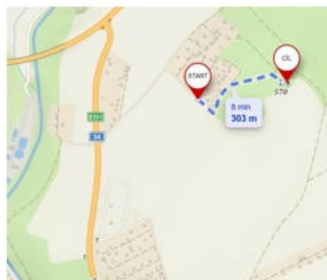
Na Sv. Anně v Pelhřimově

Na Zelený čtvrtek 2. 4. 2026 v 19:00

K místu doporučujeme jít pěšky od zahrádkářské kolonie, která je na výjezdu z Pelhřimova směrem na Humpolec po pravé ruce. Místo označené na mapce „start“ je vhodné k zaparkování.

Doporučujeme pevnou obuv a oblečení do přírody, případně deštníky podle počasí.

PAVEL HOŠEK

Jako anděl s polámanými křídly

Duchovní profil Karla Kryla

NAKLADATELSTVÍ CENTRUM PRO STUDIUM DEMOKRACIE A KULTURY

PAVEL HOŠEK

Duchovní profil Karla Kryla

Přednáška
Čtvrtek 21. května od 18 hodin

Modlitebna evangelického sboru v Pelhřimově
Růžová 82

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

MORAVEČ

Velikonoční program 2026

2. dubna od 19:00 (zelený čtvrtek) čtení pašijí na Sv. Anně v Pelhřimově

3. dubna od 18:00 velkopáteční bohoslužby s VP

5. dubna od 9:30 velikonoční bohoslužby s VP

Bohoslužby se konají každou neděli od 9:30, probíhá i nedělní škola.
internetový přenos na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

PELHŘIMOV Bohoslužby se konají každou neděli od 9ti hod.

STRMĚCHY bohoslužby jsou každou **sudou** neděli od 11 hod., v zimním období na faře.

• **Velký Pátek (SVP): Pelhřimov 9:00** Petr Turecký
Strměchy 17:00 Petr Turecký

• **Velikonoční Neděle (SVP): Pelhřimov 9:00** Petr Turecký
Strměchy 11:00 Pavla Jandečková
Humpolec 11:00 Petr Turecký

• **Velikonoční Pondělí:** Pelhřimov 9:00 Petr Turecký

Přímé přenosy bohoslužeb (z Pelhřimova) jsou viditelné v aktuální dobu vysílání (tedy neděle 9hod.) vždy na těchto stránkách:

<https://www.youtube.com/channel/UCxWYO99yzCBFgQK5mklL0EQ>

Stránky sboru

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://evangelicipelhrimov.blogspot.com/>

OPATOV

Bohoslužby: každou neděli v 9hod.

farářka Pavla Jandečková

e-mail: pavlajand@centrum.cz

tel.: 604 185 520

Začátky bohoslužeb: 9.00 h.

Srdečně zveme na **velikonoční bohoslužby**, při kterých budeme přijímat naději zvěsti evangelia, tedy dobré zprávy o tom, že i za nás zemřel Ježíš z Nazareta jako Spasitel a i pro nás byl vzkříšen, abychom i my byli vzkříšeni.

**3.4. (Velký pátek) v 9.00 – bohoslužby s vysluhováním
Večeře Páně vede Pavla Janděčková**

**5.4. (Velikonoční neděle) v 9.00 – bohoslužby s
vysluhováním Večeře Páně vede Pavla Janděčková**

HUMPOLEC

Bohoslužby: neděli v 9 hod., pokud bude kázat Petr Turecký
(každou lichou neděli v měsíci), začátek bohoslužeb:
11hodin

Velikonoční program

Boží hod velikonoční s vysluhováním SVP 5. dubna 2026 Petr
Turecký, 11 hodin.

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem
zde:

<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 733 128 490, **alternativní adresa:**

Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:**

pelhrimov-strmechy@evangnet.cz

Číslo účtu: 2303104981/2010

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 777258831, **web:**

www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:** moravec@evangnet.cz

číslo účtu - 2001768838 / 2010

přenosy bohoslužeb:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

nově i na facebooku:

<https://www.facebook.com/kostelmoravec>

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 185 520, **web:**

www.opatov.evangnet.cz (rss)

email: opatov@evangnet.cz

číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec, **email:** humpolec@evangnet.cz

Číslo účtu - 0620236399/ 0800